

ODPOVĚDNÉ PRÁVO ODPOVÍDAJÍCÍ POVINNOST

„Hledání pravdy je nejvznešenějším právem. Sdělení pravdy je nejzákladnější povinností.“
(Anne Louise Germaine de Stael)

Právo bez povinnosti a odpovědnosti, není právem, ale bezprávím:

trojnost odpovědnosti, práva a povinnosti (naplnit právo)

V totalitních (centralistických) režimech je právo odděleno od povinnosti a odpovědnosti. Právo je v rukou mocných, povinnost a odpovědnost je vnučena bezmocným. Odpovědnost se tím stává součástí povinnosti, neboť mocní se bezmocným nezodpovídají. Obojí (povinnost i odpovědnost) lze tedy vyjadřovat jen pojmem povinnost.

Nuže, v totalitách je k naplnění práva povinností zapotřebí dvou osob. Odtud nespravedlivé sociální vztahy oprávněného k povinnému v podobě otrokáře a otroka, vladaře a poddaného, nadřízeného a podřízeného atp.

1/ jsou-li oprávněný a povinný dvě osoby, musí oprávněný ovládat povinného dvojitou mocí:

- a/ vnějším terorem = bez násilného ovládnutí cizího těla nelze povinného k naplnění svého práva donutit
- b/ vnitřní sugescí = bez ideologického ovládnutí cizí vůle se povinný může bouřit

nesvoboda = chce-li, musím!

2/ je-li oprávněný i povinný jedna osoba, musí mít oprávněný dvojitou moc nad sebou samým:

- a/ sebeovládání vnější = ovládnutí své vnější přirozenosti (vnějších tělesných projevů)
- b/ sebeovládání vnitřní = ovládnutí své vnitřní přirozenosti (vnitřních duševních sklonů)

svoboda = chci-li, musím!

Svobodný člověk se může stát povinným vůči druhé osobě jen z vlastní vůle (blahovůle), obětuje-li svou moc službě jinému. Takový případ zmiňují např. cyrilometodějské legendy: „*Metoděj sloužil mladšímu bratrovi Konstantinovi jako otrok.*“ Sociální nesvoboda (1ab) i svoboda (2ab) je tedy umožněna tím, že:

práva se nelze domoci právem, ale mocí

Z uvedeného je zřejmé, že oddělením práva od povinnosti a odpovědnosti, se moc dostává do nezodpovědných rukou!

Aby bezmocní mohli strpět potlačování vlastní vůle, musí ji nejdříve mít. Na rozdíl od práva a povinnosti je totiž vůle (možnost volby) člověku vrozená. Vrozená vůle však není natolik mocná (je slabá, bezmocná), aby člověka učinila přirozeně svobodným. Proto se člověk rodí bezmocný a tedy nesvobodný. Ke schopnosti svobody musí být teprve přiveden (vychován). Výchovu ke svobodě lze ovšem očekávat jen od skutečně svobodných, kteří nesnáší nesvobodu jiných a proto je vedou ke schopnosti svobody (k vnitřní svobodomyšlnosti), která si možnost sociální svobody (vnější) nalezne již sama. Naproti tomu zdánlivě svobodní (nezodpovědná sociální moc) nesnáší svobodu jiných (povinných) a proto je udržují v neschopnosti svobody (k vnitřní odevzdanosti), ohlupováním, že prý se člověk rodí svobodný (viz Deklarace lidských práv a svobod), protože má vrozenou „možnost volby“, kterou je jen třeba chránit sociálními zákony.

Nuže, ověřme si, zda je vrozená možnost volby (vůle) skutečně svobodná:

Tak např. se chceme napít:

A/ chce-li pít otrokář, nebere mu vodu otrok

B/ chce-li pít otrok či svobodný, musí si vodu nabrat sám

Protože otrokář (A) sám vodu nabírat nemusí, zdá se, že je na tom lépe než svobodný (B). Protože svobodný i otrok (B) musejí vodu nabrat sami, zdá se, že mezi svobodným a otrokem není žádný rozdíl. V obou případech se ovšem jedná o pouhé zdání. Neuvažujeme-li tu jednostranně (tendenčně), nahlédneme, že nejen konání (nabírání vody), ale i samo chtění (žízeň) je v obou případech (A i B) nesvobodné (nutné). Pít chceme, protože musíme, nikoli musíme, protože chceme. Odmítnout nutné je sice také možné, vzhledem k nežádoucím následkům je však sotva žádoucí. Zpravidla jde v takovém případě o truc, akt hrdosti či pýchy. Jen vzácně tu může jít o svobodnou volbu. Když např. Alexandr Makedonský překonával asijskou poušť, přinesli mu v přilbě vodu. On ji však vyliil, protože nestačila pro všechny jeho vojáky...

Zmínka o nežádoucím následku naší volby nás přivádí k otázce odpovědnosti. Kdo je odpovědný za následek? Oprávněný nebo povinný? Ten kdo rozhoduje (chce) nebo ten kdo koná (musí)?

O výsledku (následku) konání nerozhoduje pouze samo konání (příčina), ale rozhodnutí (volba), jež konání usměřuje k naplnění sledovaného účelu (úmyslu, volby). Pouhé konání je vždy zcela neúčelné:

o následku rozhoduje příčina sledující účel

Takové poučení je ovšem možné jen tam, kde není pravomoc (právo) oddělena od povinnosti, kde o svém konání rozhodujeme sami. Tehdy můžeme nezaujatě (spravedlivě) posoudit, zda je výsledek (jeho zdar či nezdar) zapříčiněn nesprávným konáním, či jeho nesprávným usměrněním (volbou), neboť v obou případech jsme odpovědní my sami.

Tam, kde je pravomoc oddělena od povinnosti, kde rozhodujeme o cizím konání (resp. o našem konání rozhoduje jiný), tam je takové poučení sotva možné. V takovém případě následek své volby nepociťujeme přímo, ale prostřednictvím jiné osoby (konání povinného). Tehdy se nám zdá být příčinou nezdaru špatné konání povinného, zatímco zdar pociťujeme jako následek svého správného rozhodnutí (správné konání povinného máme za samozřejmost). Z toho je zřejmé, že v poznání pravdy nám brání naše samolibost (ego), která si kolizi s realitou nepřipustí, neboť jak praví přísloví:

„Když pán uklouzne, sedlák si za něj nohu zláme!“

Za daných okolností věc sotva posoudíme nezaujatě, neboť tu máme přisoudit odpovědnost sobě či jiným. V případě zdaru přisoudíme odpovědnost zpravidla sobě, v případě nezdaru jiným.

Protože daný směr (k účelu) musí být sledován nejen na počátku účelného konání (volbou oprávněného), ale v celém průběhu konání, je oprávněný (usměřující) odpovědný nejen za svou volbu, ale také za konání povinných:

za následek je odpovědný oprávněný, nikoliv povinný

Je-li náhodou neodpovědné rozhodování (oprávnění) přece jen voláno k odpovědnosti (vyšší mocí), projeví se zcela ve své nahotě, jako „nerozhodná odpovědnost“ (neschopnost rozhodovat).

V tzv. „demokraciích“ (hospodářských totalitách) namlouvají volení zástupci lidu (oprávnění) svým voličům (povinným), že své odpovědnosti učiní zadost tím, že v případě nezdaru ze své funkce odstoupí (vzdají se svěšené pravomoci). Je tím skutečně učiněno odpovědnosti zadost? Kdo v takovém případě zaplatí způsobenou škodu? Kdo tu má tzv. „hmotnou odpovědnost“? Kdo jiný než voliči, kteří svému zástupci svěřili faktickou pravomoc, nikoliv ovšem faktickou odpovědnost, kterou si „duchaplň“ i s povinností ponechali.

Rozhodovat za všechny může velmi snadno i jediný hlupák. Nahradit všem způsobenou škodu však jeden boháč zpravidla nemůže. A i kdyby mohl, tak nechce a nemusí, protože poškození povinní jsou zcela bezmocní.

Kdyby volený zástupce lidu nezpůsobil nikomu žádnou škodu, jeho voliči by vůbec nepoznali, že rozhoduje za ně. K takové situaci však nemůže prakticky dojít. V totalitách platí „nepsaný zákon“, že zástupci lidu nemají za své voliče rozhodovat populisticky (tj. tak, jak to voličům prospívá), ale „odpovědně“ (tj. tak, jak to voliče poškozují). Řečeno odborně, „odpovědný“ zástupce lidu má vždy zavádět tzv. „nepopulární opatření“! Proto např. „demokracie“ v ČR začala „utahováním opasků“, aby po dvaceti letech přikročila opět k „utahování opasků“.

Naproti tomu v TSO si svobodní a plnoprávní občané nijaká nepopulární opatření vymýšlet nemusejí, neboť mají moc o svých věcech rozhodovat zcela populisticky tak, jak jim to vyhovuje. Pokud by si tím způsobili nějakou škodu, pak jen omylem, neboť v TSO doplácí každý jen na své vlastní omyly (nikoliv na cizí), takže se z nich může také nezaujatě poučit.

To budiž také odpovědí na otázku, zda TSO není jen pro dokonalé. Stejně dobře se lze totiž ptát, zda šachy nejsou jen pro velmistry. Kdyby šachy byly jen pro velmistry, nijakých vel mistrů by nebylo, neboť by se šachům neměl kdo naučit. Bez začátečníků není vel mistrů! Tak jako úroveň hráčů určuje úroveň hry, tak úroveň občanů určuje úroveň TSO. I na té nejnižší úrovni se však hrají šachy a rozvíjí TSO. Nedodržovat pravidla TSO (Ústavu), znamená nežít v TSO, ale v totalitě.

Z věci je zřejmé, že oddělení práva od povinnosti a odpovědnosti je možné. Oddělit od práva odpovědnost je však absurdní a škodlivé, zatímco oddělení povinnosti (od práva a odpovědnosti) může být prospěšné tam, kde jsou lidé (přirozeně bezmocní) ke svobodě (ke způsobilosti k právu, povinnosti a zodpovědnosti) teprve vedeni (vychováni). Žák musí být ve vztahu ke svému učiteli pouze povinný (učedník mučedník), zatímco učitel (Mistr) musí být ve vztahu ke svému žáku nejen plně oprávněný, ale také plně odpovědný:

A/ oddělení práva od odpovědnosti a povinnosti = totalita (zlo)

B/ oddělení práva a odpovědnosti od povinnosti = pedagogika

C/ sloučení práva a odpovědnosti s povinností = svoboda (TSO)

na rozdíl od oddělení povinnosti je oddělení odpovědnosti od práva zlem